

de, som på basis af den danske regeringsinstruktion giver svar til det tyske formandskab om vores indstilling til spørgsmålene.

Og om ordet forfatningstraktat: Det spiller ikke nogen afgørende rolle for Danmark, om man kalder det forfatning eller traktat. Det har jo hele tiden været et diskussionsemne, om det overhovedet var en forfatning, og det har vi haft mange diskussioner om, også med Dansk Folkeparti her.

(Kort bemærkning).

Martin Henriksen (DF):

Så vil jeg spørge, om regeringen har besvaret de her spørgsmål, og, såfremt regeringen har besvaret de spørgsmål, om det så var muligt – det kan godt være, jeg har været uopmærksom – at få oplyst de svar skriftligt.

Igen vil jeg bare spørge ind til, om ministeren kan genkende det her spørgsmål, og jeg citerer:

Howdan vurderer De det forslag, som er fremsat af den unge medlemsstat, om at benytte en anden terminologi, et andet ordvalg osv., omkring EU's retsakter og unionens udenrigsminister – altså, om man har besvaret det spørgsmål, og om det så eventuelt var muligt at få de papirer, som er sendt frem og tilbage, udleveret skriftligt til Folketingets orientering.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Ja, nu deltager jeg jo som sagt ikke personligt i det, men det er jo et af de spørgsmål, der drøftes med tyskerne. Om man er nået til det punkt, kan jeg ikke stå her og sige – men det kan jo afklares i Europaudvalget, hvor de ting drøftes.

Men som jeg sagde før, er det jo ikke nogen hemmelighed, at den danske regering er iskold over for, om man kalder en forfatning forfatning eller forfatningstraktat. Der har jo hele tiden været et problem med de betegnelser – jeg har jo også, det har hr. Martin Henriksen garanteret også hørt, flere gange sagt, at det da bliver meget lettere at vinde en folkeafstemning med en forfatningstraktat, der ikke er nogen forfatning, en præsident for Europa, der ikke er nogen præsident, og en udenrigsminister for Europa, der ikke er nogen udenrigsminister. Altså, der er brugt nogle betegnelser, som jo efter min opfattelse ikke på noget tidspunkt har været totalt dækkende for indholdet, og det er da udmærket, hvis vi kan få det præciseret i det nye arbejde.

(Kort bemærkning).

Rune Lund (EL):

Men uanset hvad der så måtte komme ud af resultatet af den proces, ud af de spørgsmål, som bliver sendt rundt til de forskellige regeringer, og som der måtte blive svaret på, ville det så ikke være meget naturligt, at man også inddrager den danske befolkning i overvejelserne om, hvad der efterfølgende skal ske?

Jeg synes personligt, at når man har valgt at aflyse en afstemning, som man gjorde her i Danmark, på grund af de glædelige nej'er i Frankrig den 29. maj 2005 og et par dage efter, den 1. juni 2005, i Holland, skal der da også være en folkeafstemning, når den nye traktat kommer. Og det er uanset, hvordan den kommer til at se ud, for uanset hvordan man vender og drejer det, vil der komme til at være en ny magtoverførsel til EU, som man bør spørge danskerne om.

Er det ikke fornuftigt, at man griber til folkeafstemningsværktøjet? Man har jo gjort det før, selv om der ikke var tale om suverænitetsoverdragelse i snæver juridisk forstand, sådan som regeringen forstår det.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jo, men da man gjorde det før, var man jo i den situation, at regeringen var kommet i mindretal i Folketinget på spørgsmålet. Ellers er § 20-reglerne i grundloven jo ganske klare. Så da man havde den ekstraordinære situation, at regeringen i 1986 mente, man skulle tiltræde, og folketingsflertallet mente, man ikke skulle tiltræde, gjorde statsminister Poul Schlüter det kloge og rigtige, at han så sagde: O.k., så må vi altså gå forbi Folketinget og spørge befolkningen.

Så det var en ganske speciel situation, som ikke kan danne præcedens – ud over hvis man skulle komme i den situation en gang til, og det forestiller jeg mig ikke at man kommer en gang til.

De, som var imod i 1986, er jo alle sammen lykkelige for – næsten alle sammen – at de tabte folkeafstemningen bagefter. Og der er ikke nogen af de senere regeringsbærende partier, S og RV osv., som kunne drømme om at gå imod, ligesom man gjorde i 1986. Så det var en ganske speciel situation.

Det, vi skal tage stilling til til sin tid, når vi er blevet færdige med at bekræfte traktaten eller ændre traktaten, er, om der i den forbindelse skal tages stilling til § 20, og så må vi se på det.